

влизането на руситѣ, отъ единъ необузданъ и разсвирѣплѣлъ отъ агонията си фанатизъмъ. Опитътъ оправда отпослѣ нашитѣ страхове. Всичкитѣ българи затворници, около 70 души, които се намираха въ пловдивската тъмница при завоюването на южно-българската столица отъ руситѣ, на 4 януари 1878, бидоха изкарани на полето и безпощадно заклани отъ своитѣ звѣрове-пазачи. Помежду тѣхъ загина и Душо Х. Дековъ, единъ буенъ борецъ при борбата ни срѣщу гърцитѣ, единъ разпаленъ родолюбецъ, чиято паметъ и до днесъ е мила на пловдивскитѣ българи.

Стигнахме вечеръта въ Одринъ, и тъй като тогава влакътъ не пжтуваше нощъ, трѣбваше да прѣспимъ тамъ. Турскитѣ власти бѣха приготвили за насъ една отъ гостилницитѣ на станцията, а покойната леди Странгфордъ, която въ 1878 г. бѣше помагала въ Пловдивъ на българитѣ, а сега помагаше въ Одринъ на турцитѣ, бѣше заржчала въ сжщата гостилница една гощавка, която ни се поднесе отъ нейно име.

Късно другата вечеръ ние пристигнахме въ Цариградъ. Погледнахме отъ вагона и се смаяхме, а до нѣйдѣ и уплашихме, като видѣхме огромната тѣлпа, която се тласкаше и буташе на станцията. Отпослѣ се научихме, какво въ Цариградъ се разчуло, че оная вечеръ щѣли да пристигнатъ и жени революционерки, „комити“, та сухо и сурово било се стекло на станцията, за да види тия феномени.

Слѣзохме отъ влака, взехме си нѣщата и тръгнахме, помежду два реда полицейски, за малката гостилница, която цѣла бѣ запазена за насъ отъ полицията, и която отстоеше нѣколко десетки метра само отъ станцията. Нашитѣ бѣдни 320 души другари се закараха право въ затвора.

Та и нашата гостилница не бѣше друго освѣнъ единъ малкъ затворъ. Полицейскитѣ, които бѣха турени да ни пазятъ, не пущаха никого да влѣзе. Идѣше само при насъ нашиятъ неоцѣнимъ приятелъ и тогавашенъ управителъ на цариградското ни заведение, г. Стефанъ Иличъ, и неизказана разтуха бѣха за насъ неговата безпрѣдѣлна прѣданостъ, неговото прилѣпчиво веселие и неговото насърчително довѣрие, че тая ще бжде послѣдната ни мжка.¹

¹ На добрия и доблестния г. Иличъ, както и на неуморимия г. Мих. Ст. Михайловъ, мой приятелъ още отъ Манчестеръ, а сега чиновникъ въ Българската Народна Банка, ние имаме много да благодаримъ за многобройнитѣ имъ постѣпки, направени въ наша полза прѣдъ цариградскитѣ посолства.